

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Ω! "Ω! φώναξε η θαρώνη Γιάκομπσεν. Έσο είσαι, Φράγκα; Σε τί χρωστάω τάχα τη μεγάλη χαρά της επισκέψεώς σου;

Η Φράγκα ρίχτηκε στην αγκαλιά της και της απάντησε:

— "Ω! νουνά, αγαπημένη μου νουνά, μ' αγαπάς όπως σ' αγαπώ εγώ;...

— "Ω Θεέ μου! Τι τρέχει λοιπόν, χρυσή μου μικρούλα; Άλλά αντί να μου τσαλακώνης έτσι τὰ ρούχα μου, πές μου άμέσως τί θέλεις να κάνω για σένα; Σε βεβαιώνω πως αυτό είναι το προτιμότερο.

— Άκουσε, νουνά, είπε η Φράγκα. Θυμάσαι τί μου είχες πη κατά την εποχή των γάμων της Τερέζας; Μου ύποσχέθηκες ότι θα βοηθήσης τον Άνδρέα, όταν θα βεβαιωθής πως είναι άξιος της ύποστηρίξεώς σου. Λοιπόν, νουνά, ήρθε ο καιρός να πραγματοποιήσης την ύπόσχεσί σου.

— Καί γιατί; Έξηγήσου...

— Χθές, άρχισε να λήη η Φράγκα, είδα από μακριά στο δρόμο τον Άνδρέα και τον παρακολούθησα. Έφτασα έτσι κατ' ευθείαν στο σπίτι, όπου κοίτονταν άρρωστη η Τερέζα, η οποία θα πέθαινε από τις στερήσεις αν δεν τους βοηθούσε στην κρίσιμη εκείνη περίστασι ένας τίμιος νέος.

Τὰ βλέφαρα της κ. Γιάκομπσεν άρχισαν να πάλλουν έλαφρά. Έπειτα, κατακινώντας τη συγκίνησί της, ρώτησε με τόνο άπαθής την Φράγκα:

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, όπως το είχατε προμαντεύσει, η κόμησα ντέ Ροσβέλ κατέστρεψε την Τερέζα και τον Άνδρέα όσο περισσότερο μπορούσε. Ο Άνδρέας άπολυόταν χωρίς λόγο από όλες τις καλές εργασίες που κατώρθωνε να θρη... Καί αυτός και η Τερέζα γνώρισαν έτσι όλες τις δυστυχίες... Υπέφεραν από κρύο... Υπέφεραν από πείνα... Καί το τρομερότερο απ' όλα, η Τερέζα απέκτησε παιδί, νεκρό όμως, λόγω των μεγάλων στερήσεων... Παρ' όλ' αυτά όμως, ούτε το θάρρος των έχασαν, ούτε η άμοιβαία αγάπη τους έλαττώθηκε. Τώρα τελευταία η Τερέζα εργαζόταν ως στοιχειοθέτις σε κάποιο τυπογραφείο και κέρδιζε πενήντα φράγκα τη βδομάδα. Ο Άνδρέας πάλι εργαζεται σε κάποιον αρχιτέκτονα δεκάξη ώρες την ημέρα με μισθό μονάχα τριακοσίων φράγκων το μήνα.

Τὰ ωραία μάτια της Παυλίνας έλαμψαν σαν άστρα.

Η Φράγκα δεν έδειξε ότι άντελήφθη την προδοτική εκείνη λάμπη κι' εξακολούθησε:

— Η άδελφή μου και ο σύζυγός της θα εξακολουθοῦσαν να εργάζωνται χωρίς να δυσανασχετοῦν, και, προπάντων, χωρίς να σκεφθοῦν να ζητήσουν τη βοήθεια κανενός, αν η Τερέζα δεν προσεβάλλετο τελευταία από τυφοειδή πυρετό. Δεν είχαν πεντάρα στο σπίτι τους, γιατί ο,τι είχαν και δεν είχαν το είχαν ξοδέψει στις ημέρες του τοκετού. Ο Άνδρέας, ο οποίος ήταν ύποχρεωμένος να πηγαίνει να εργάζεται στον αρχιτέκτονα, βρέθηκε στο δίλημμα η να χάση τη θέση του η να αφήση έρημη την έτοιμοθάνατη σύζυγό του. Ευτυχώς στην κατωτέρα τάξι συναντάει κανείς ανθρώπους με μεγάλη αισθήματα. Ένας γλύπτης, ένας φτωχός εργατης, γείτονάς τους, τον οποίο πρό μιας ημέρας ακόμα δεν γνώριζαν, περιποιότανε την Τερέζα κατά τις ώρες που ο Άνδρέας έλειπε στην εργασία του, τους έδωσε όλες τις οικονομίες του και έτσι έσωσε από οίκτρο θάνατο την άδελφή μου, η οποία βρίσκεται τώρα στο στάδιο της αναρρώσεως.

— Καί τί λέει η Τερέζα;

— Τὰ ίδια πάντοτε. Το φτωχικό τους διαμέρισμα φαίνεται χίλιες φορές ωραιότερο από το μέγαρο των ντέ Ροσβέλ. Μου δήλωσε μάλιστα ότι, παρ' όλη την άρρώστεια της, παρ' όλες τις δοκιμασίες από τις όποιες πέρασε, δεν θα δεχθῆ ποτέ τίποτε που δεν θα προερχόταν από το σύζυγό της.

— Καί αυτός τί άπαντάει στα λόγια της;

— Της έπρότεινε πολλές φορές να την αφήση για πάντα για να μπορέση να ξαναγυρίση στο σπίτι μας.

— Είναι σοβαρά τὰ λόγια του; ρώτησε η κ. Γιάκομπσεν

— Κάθε τί που λέει ο Άνδρέας, νουνά μου, είναι σοβαρό... Αυτός είναι πραγματικός άνδρας. Λοιπόν τώρα που τὰ μάθατε όλα, θ' άρνηθῆτε να τους βοηθήσετε; Ξέρετε πόσο σας αγαπώ... Έν τούτοις, αν δεν το κάνετε αυτό, σας όρκίζομαι ότι ποτέ πειά δεν θα σας ξαναδώ...

Άκούγοντας τη Φράγκα να της μιλάη έτσι, βλέποντάς την τόσο θυμωμένη, η Παυλίνα δεν δυσαρεστήθηκε καθόλου... Κάθε άλλο μάλιστα, γιατί άφου σκέφθηκε λίγο, είπε άποφασιστικά:

— Λοιπόν, έστω! Δεν θέλω να σε δυσαρεστήσω! Θα δοκιμάσω σήμερα κιάλας τον Άνδρέα. Ξέρεις που εργαζεται;

— Ναί, σ' έναν αρχιτέκτονα στη λεωφόρο Μαγεντίας.

Η Παυλίνα χτύπησε ένα κουδούνι και σχεδόν άμέσως παρουσιάστηκε ένας κλητήρας.

— Φραγκίσκε, του είπε, δίνοντάς του ένα μπιλιέττο επάνω στο όποιο έγραψε βιαστικά μερικές λέξεις, θα πäs άμέσως στη διεύθυνσι αυτή. Θα ζητήσης τον κ. Άνδρέα, μηχανικό, θα του πῆς ότι θέλω να τον ιδώ άμέσως και θα τον φέρης μαζί σου. Κατάλαβες;

— Μάλιστα, κυρία θαρώνη.

— Τότε, κάνε γρήγορα.

Και η Παυλίνα γυρίζοντας προς τη Φράγκα, πρόσθεσε:

— Θέλεις να μείνης για ν' ακούσης τί θα του πῶ;

— Άν μου επιτρέπετε, προτιμῶ να πάω κοντά στην Τερέζα. Η θέσις μου είναι κοντά στο προσκέφαλό της.

— Έχεις τουλάχιστον χρήματα; ρώτησε η θαρώνη Γιάκομπσεν περισσότερο συγκινημένη απ' όσο ήθελε να φανῆ. Πρέπει να πληρώσης τὰ χρέη τους και να φροντίσης ώστε να μη τους λείψη τίποτε.

— Αυτό είναι πολύ λεπτό ζήτημα, άποκρίθηκε η Φράγκα. Η Τερέζα, όπως σας είπα, δεν θέλει να δεχθῆ τίποτε οὔτε από μένα, οὔτε από σας.

— Προτιμάει λοιπόν να χρωστάη τὰ πάντα σ' αυτόν τον ξένο, τον νεαρό γλύπτη που μου είπες; ρώτησε η θαρώνη.

— "Ω! ο ξένος αυτός, νουνά μου, με το μεγαλειό της ψυχῆς του και την ευγένειά του, έγινε πειά ο άδελφός της Τερέζας και του Άνδρέα.

— Κι' όμως δεν μπορούμε ν' αφήσουμε την τρελλή αυτή στην κατάστασι που βρίσκεται! είπεν η θαρώνη σαν να μιλούσε μόνη.

— "Ω! υπάρχει ένας τρόπος για να υπερικηθῆ η δυσκολία αυτή, απάντησε γαλήνια η Φράγκα. Άκούστε, ο Άνδρέας είναι πολιτικός μηχανικός. Βγήκε μου φαίνεται πρώτος από το Πολυτεχνείο κι' εκτός αυτού, είναι πολύ έξυπνος. Αναθέσατέ του καμμιά από τις σπουδαίες σας εργασίες, νουνά, και δόστε του καμμιά προκαταβολή άπέναντι των άποδοχών του...

— Καλά, θα σκεφθῶ τί θα κάνω, απάντησε η Παυλίνα. Τρέχα τώρα στη μαρκησία σου ντ' Άνζελι, άφου την προτιμῶς από μένα. Εγώ δε αν τὰ χαλάσω εν τῶ μεταξύ με το γαμβρό σου, να μη σ' ακούσω να παραπονιέσαι.

— Ά! το ξέρω δά πως δεν θα τὰ χαλάσετε! είπε η Φράγκα, αγκαλιάζοντας τη νουνά της. Κάμε όσο θέλεις τη σκεφτική και την ψυχρή. Το βέβαιο είναι ότι κανένας δεν συγκινείται τόσο πολύ και τόσο εύκολα όσο σύ, νουνά μου, με τη χρυσή καρδιά σου.

Κόλλησε κατόπιν τὰ μάγουλό της στο μάγουλο της θαρώνης και με χαδιάρικο ύφος της είπε:

— Χαίρε, νουνά μου. Πάω να πῶ στην Τερέζα ότι είσαι πάντοτε η ίδια, η πιο μεγαλόψυχη γυναίκα του κόσμου.

Και έφυγε τρέχοντας.

— Πως άλλαξε αυτή η Φράγκα! ψιθύρισε η θαρώνη. Σε να όφείλεται αυτή η μεταβολή;

Γ'

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ

Η Φράγκα, φτάνοντας στο διαμέρισμα της Τερέζας, τη βρήκε μόνη με το Ροβέρτο. Μπαίνοντας μέσα, φώναξε:

— Έγώ είμαι, Τερέζα! Ήρθα και δέν φεύγω πειά σήμερα.

Μιά άγνωστη συγκίνησι έθαφε ροδοκόκκινα τὰ μάγουλά της πού ησαν λευκά σαν μάρμαρο, και τὰ μάτια έλαμπαν σαν άστρα.

Ο Ροβέρτος, μόλις την είδε, πετάχτηκε όρθιος από την καρέκλα στην όποια καθόταν κι' άρχισε να την κυττάζει έκστατικός. Τόση μάλιστα ήταν η έκστασις του, ώστε ούτε σκέφθηκε να ύποκλιθῆ καν.

Η Φράγκα έπήγε κι' άγκάλιασε την Τερέζα, αλλά καθώς πέρασε μπροστά στον Ροβέρτο, του έρριξε μια ματιά πού γέμισε άγαλλίασι την καρδιά του, σαν να είχαν ανοίξει έξαφνα μπροστά τους η πυλεις του παραδείσου.

— Ξέρεις, Τερέζα; Πήγα και είδα τη νουνά... είπε η Φράγκα, χωρίς να φανῆ ότι πρόσεξε στην συγκίνησι του νεαρού γλύπτου. Η νουνά έστειλε άμέσως να της φέρουν τον Άνδρέα. Δέν θέλησα να παρευρεθώ στη συνομιλία τους. Όπωςδήποτε είμαι βέβαιη ότι τελείωσαν τὰ βάσανα σας και ότι από σήμερα ο σύζυγός σας θα κάνει την τύχη του.

— Ναί, άπάντησε η Τερέζα, θα φροντίση για μās, αλλά όχι άφ' έαυτού της. Χρειάστηκε να πās να την παρακαλέσης έσύ. Αν δέν ησουν έσύ, θα μās άφηγε να πεθάνουμε από την πείνα. Δέν έχω καμια άμφιβολία γι' αυτό.

— Ω! μη μιλάς έτσι για τη νουνά, Τερέζα! Ξέρεις όσο κι' έγώ πόσο καλή είνε...

Έπειτα ρίχνοντας μια ματιά γύρω της και βλέποντας ότι όλα έλαμπαν από καθαριότητα και τάξι, έπρόσθεσε:

— Ω, κύριε Ροβέρτε, έσείς συγυρίσατε έδω μέσα; Δέν άφήσατε λοιπόν να κάνω τίποτε κι' έγώ; Άς είνε... Αύριο πού δέν θαχω να πάω στη νουνά μου, θάρθω πολύ ωρίς και θα συγυρίσω έγώ... Μά μπορώ να κάνω τώρα τὰ ψώνια σας και γυρίζοντας να έτοιμάσω τὸ φαγητὸ της Τερέζας. Άλήθεια, αδελφούλα μου, ο γιατρός σου έπιτρέπει να πάρης ζουμί;

Η Τερέζα, άφωπλισμένη μπρος στην καλωσύνη της Φράγκας, είπε:

— Ναί, μου έπιτρέπει. Μου έπέτρεψε μάλιστα για σήμερα να φάω και λίγο ψητό.

— Ωραία! Πάω να ψωνίσω τὸ κρέας για τὸ ψητὸ και συγχρόνως θ' αγοράσω τρόφιμα για τὸ δικὸ μας γεῦμα... Θα φάμε σήμερα μαζί ο κ. Ροβέρτος, ο Άνδρέας κι' έγώ...

— Κάνε λοιπόν γρήγορα, είπε η Τερέζα γελώντας.

— Μου καταπατείτε τὰ δικαιώματά μου, δεσποινίς, είπε ο Ροβέρτος. Άλλά, άφου είνε η πρώτη φορά, δέν τολμῶ ν' αντισταθῶ. Ως οτου να ξαναγυρίσετε, έγώ θ' ανάψω φωτιά.

— Σύμφωνοι! άπάντησε η Φράγκα.

Και παίρνοντας ένα καλάθι έτρεξε έξω.

Η Τερέζα, διορατικώτατη, είχε αντιληφθῆ την μεγάλη έντύπωσι πού έκανε η αδελφή της στον Ροβέρτο, όπως έπίσης άντελήφθη και την έντύπωσι πού έκανε ο γλύπτης στη Φράγκα. Γι' αυτό, μόλις έφυγε η αδελφή της γύρισε και τον ρώτησε:

— Λοιπόν Ροβέρτε, πώς τη βρίσκεις την μικρούλα κι' άγαπημένη μου αδελφή;

— Είνε ωραία σαν άγγελος, τραύλισε ο Ροβέρτος, και φαίνεαι αγαθότερη από τους άγγέλους.

— Όσο γι' αυτό, φίλε μου, δέν γελιέσαι. Η μικρούλα Φράγκα είνε τὸ άγνότερο διαμάντι του κόσμου. Είνε ειλικρινής, γεμάτη θέλησι κι' ένεργητικότητα. Ξέρει καλά τί θέλει κι' άμα χαράξη μια φορά τὸ δρόμο της, δέν έννοει να βγῆ ούτε στο έλάχιστο άπ' αυτόν...

— Δέν άμφιβάλλω πώς έχει όλες τις άρετές, είπε ο Ρο-

βέρτος. Άρκει να την δῆ κανεις για να καταλάβη πόσο άληθινά είνε τὰ λόγια σου. Τί κρίμα όμως! έπρόσθεσε σχεδόν χωρίς να θέλη. Ένα έλάττωμα έξουδετερώνει για μένα όλα της τὰ προτερήματα...

— Ποιὸ έλάττωμα; ρώτησε η Τερέζα χαμογελώντας.

— Μην άπαιτείτε να σας τὸ πῶ...

— Τί έχεις λοιπόν μυστικὸ από μένα, την αδελφή σου; Ωραία! Έτσι λοιπόν έννοεις τη φιλία μας;

— Ω! κυρία...

— Κυρία!... Τί είνε πάλι αὐτά; Υποσχέθηκες στον Άνδρέα να με λες Τερέζα και να μου μιλάς στον ένικό.

— Έ, λοιπόν, σ' έξορκίζω, Τερέζα, να μην έπιμείνης...

— Κι' έγώ θα έπιμείνω... Θέλω να μου πῆς τί έλάττωμα βρίσκεις στη Φράγκα;

— Ότι είνε πολὺ πλουσία, είπε τέλος κοκκινίζοντας ο Ροβέρτος κι' ότι άνήκει σε μεγάλη οικογένεια, καθώς φαίνεται.

— Ότι άνήκει σε μεγάλη οικογένεια, άπάντησε η Τερέζα, είνε άλήθεια. Στην οικογένεια όμως αὐτή συνέβησαν τόσο θλιβερά πράγματα, ώστε άσφαλῶς η αδελφή μου κι' έγώ προτιμούσαμε να είχαμε μια φτωχή μητέρα, η όποια θα μās λάτρευε. Όσον άφορᾶ τον πλοῦτο, τὸ σπίτι μας είνε βέβαια πολὺ πλουσιο.

Άλλά αν η Φράγκα άποφασίση ποτέ να φύγη άπ' αὐτὸ, όπως έφυγα έγώ, θα μείνη φτωχή όπως έμεινα κι' έγώ.

Μια άστραπή μεγάλης χαρᾶς έλαμψε στα μάτια του Ροβέρτου. Δέν είπε πειά ούτε λέξι και πήγε στο διπλανὸ δωμάτιο για ν' ανάψη φωτιά. Σε λίγο ξαναγύρισε κι' η Φράγκα, η όποια, μπαίνοντας μέσα, φώναξε:

— Μου φαίνεται πώς δέν ξεχάσα τίποτε!

Κι' άποθέτοντας καταγῆς τὸ καλάθι της πού ήταν παραφουσκωμένο, έπρόσθεσε:

— Τί διασκεδαστικὸ πού είνε να ψωνίζη κανεις μόνος του. Και τώρα άς φροντίσουμε για τὸ φαί. Έμπρός, έλάτε, κύριε Ροβέρτε! Βοηθήστε με να έτοιμάσουμε τὰ χόρτα πού θα ρίξουμε στο βραστό... Πρέπει να φροντίσουμε για τὸ φαί της άρρωστης.

Είχε βγάλει τὸ καπέλλο της και τὸ έπανωφόρι της κι' είχε άνασηκώσει τὰ μανίκια της. Εὐλύγιστη, δροσερή, ζωηρή, πηγαينوερχόταν στο πλαινό δωμάτιο, φροντίζοντας πότε

για τὸτο και πότε για κείνο.

Θα πίστευε κανεις βλέποντάς την, ότι σ' όλη της τη ζωῆ δέν έκανε παρα τέτοιες δουλειές του σπιτιου.

Η Τερέζα την έθαύμαζε.

Σε λίγο τὸ φαγητὸ είχε άρχισει να έτοιμάζεται, όταν έξαφνα έφθασε ο Άνδρέας. Η Φράγκα του έρριξε ένα γρήγορο έξεταστικὸ βλέμμα κι' η έκφρασις πού είδε στο πρόσωπό του την πλημμύρισε χαρά.

«Α! είπε μέσα της. Τὸ ήξερα έγώ πόσο καλή είνε η νουνά!»

Ο Ροβέρτος έτοιμαζόταν ν' άποσυρθῆ για να τους άφήση να μιλήσουν έλεύθερα, μα ο Άνδρέας μάντεψε τὸ σκοπὸ του και είπε:

— Μείνε. Δέν έχουμε κανένα μυστικὸ από σενα. Έξ άλλου πρέπει να σου ζητήσουμε τώρα καινούργιες έκδουλεύσεις.

— Τί έκδουλεύσεις; ρώτησε η Τερέζα άνήσυχη.

— Θα φύγω από τη Γαλλία, της άπάντησε καθαρά ο Άνδρέας και θα σ' έμπιστευθῶ στον Ροβέρτο.

— Θα φύγης; φώναξε η Τερέζα. Θα φύγης και δέν θα με πάρης μαζί σου!

— Είνε άνάγκη! είπε ο Άνδρέας με άποφασιστικὸ ὄσφος πού έκρυβε βαθὺ ψυχικὸ πόνο. Είνε άνάγκη. Έξ άλλου τὸ υποσχέθηκε.

*Ένας κλητήρας παρουσιωσιτηκε...

— Στη νουνά μου τὸ ὑποσχέθηκες;

— Ναί.

— Βλέπεις τί πράγματα κάνει αὐτὴ ἡ γυναίκα πού τόσο τὴν ἀγαπᾷς! εἶπε ἡ Τερέζα μὲ ἀγανάκτησι στὴ Φράγκα.

— Μὴ τὴν καταδικάζεις πρὶν μάθης τί προτάσεις ἔκανε στὸν Ἀνδρέα, τῆς ἀπάντησε ἡ ἀδελφὴ τῆς.

— Ἡ προτάσεις τῆς εἶνε θλιβερές, ἀλλὰ καὶ λαμπρές συγχρόνως. Μοῦ ἐπρότεινε νὰ ἐργασθῶ ἐπίπονα, ὑπεράνθρωπα, ἀλλὰ καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ κἀνὴ πλούσιο. Πῶς μποροῦσα νὰ ἀρνηθῶ;

— Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῆς πρὶν ἀκούσης καὶ τὴ δικὴ μου γνώμη, τοῦ εἶπεν ἡ Τερέζα. Ἐφόσον ὁμως ἔδωσες τὸ λόγο σου, θάρθῶ κι' ἐγὼ μαζύ σου. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἱκανὴ νὰ περᾶσω ταλαιπωρίες καὶ δὲν φοβᾶμαι κανένα κίνδυνο, φτάνει νὰ εἶμαι κοντά σου. Σ' ἔξορκίζω, Ἀνδρέα, μὴ μοῦ φέρνεις ἀντιρρήσεις...

— Δὲν εἶνε δυνατόν. Ἄμα περάση λίγος καιρὸς καὶ δῶ ἀπὸ κοντὰ τὰ πράγματα, μπορῶ νὰ σὲ προσκαλέσω νάρθῆς κοντά μου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁμως, θὰ φύγω μόνος.

— Σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, Ἀνδρέα, δὲν μὲ τρομάζουν οἱ κίνδυνοι.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ πάρω κοντά μου, τῆς ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ὁ Ἀνδρέας. Ἄμα ξέρω πὼς εἶσαι κοντά μου, δὲν θάχω μυαλὸ νὰ ἐργασθῶ. Μὲ κατάλαβες... Ἡ ἀνησυχία πού θὰ αἰσθάνωμαι γιὰ σένα, μπορεῖ νὰ μὲ κἀνὴ νὰ τρελλαθῶ. Ξέρεις πού θὰ πάω;... Θὰ πάω στὰ θάθη τῆς Γουϊάννης, σὲ μιὰ χώρα ἐντελῶς ἀκατοίκητη, πού δὲν ἔχει οὔτε ταχυδρομεῖα, οὔτε συγκοινωνία. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἕνα μεταλλεῖο χρυσοῦ πού ἀνήκει στὴ βαρὼνη Γιάκομπσεν. Τὸ μεταλλεῖο αὐτὸ εἶνε ἐγκαταλελειμμένο. Ἡ βαρὼνη ὁμως νομίζει πὼς εἶνε πλουσιώτατο. Γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσί του λοιπὸν μοῦ χορηγεῖ ἀπεριόριστη πίστωση. Θὰ πάω πρῶτα στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προμηθευθῶ τὰ ἀπαραίτητα μηχανήματα καὶ νὰ μισθώσω τὸ ἀπαραίτητο προσωπικὸ καὶ πηγαίνοντας κατόπιν στὴ Γουϊάννη, θάρχισω τὴν ἐκμετάλλευσί. Τὸ μισὸ δὲ ἀπὸ τὸ χρυσάφι πού θὰ θγάλω θ' ἀνήκει σὲ μένα.

— Λαμπρά! Λαμπρά! φώναξε ὁ Ροβέρτος μ' ἐνθουσιασμό. Ἄν μὲ παίρνης, ἔρχομαι κι' ἐγὼ μαζύ σου, Ἀνδρέα!

— Καὶ ποιὸς θὰ προστατεύῃ ἐδῶ τὴν Τερέζα, ὅσο θὰ λείπω ἐγώ; Ἄλλωστε τὸ δικό σου μέλλον, Ροβέρτε, τὸ μέλλον πού θὰ σὲ δοξάσῃ, θρίσκειται στὰ χέρια σου καὶ στὴν τέχνη σου...

— Ἄκου, Τερέζα, εἶπεν ἡ Φράγκα, ἂν θυμᾶσαι, ἔχει γίνει καὶ ἄλλοτε λόγος γιὰ τὸ μεταλλεῖο αὐτὸ τῆς Γουϊάννης. Ὁ πατέρας μας, ὅταν ξαναγύρισε ἀπὸ τὴν Ἀβάνα μᾶς εἶχε πῆ πὼς θρῆκε στὴν κληρονομιά του δὸν Ζοζέ, καὶ πολλὰς μετοχὰς αὐτοῦ τοῦ μεταλλεῖου κ' εἶχε ἀποφασίσει νὰ πῆ ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἔβγαίνε ἀπ' αὐτὸ χρυσός.

— Τὸ θυμᾶμαι, ἀπάντησε ἡ Τερέζα. Θυμᾶμαι μάλιστα, ὅτι καθὼς μᾶς ἔλεγε ὁ πατέρας μου, δὲν διατρέχει κανεὶς σ' αὐτὰ τὰ μέρη τέτοιους κινδύνους πού νὰ μὴ μπορῇ νὰ τοῖς ἀντιμετωπίσῃ μιὰ γυναίκα σὰν ἐμένα.

— Εἴσατε τότε μικρὰ κορίτσια κι' ὁ πατέρας σας θὰ παρέλειπε νὰ σᾶς ἀναφέρῃ μερικὰς λεπτομέρειες, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας. Τὸ βέβαιον ὁμως εἶνε πὼς ὅταν θρεθῇ μιὰ χρυσοφόρος φλέβα κι' ἀρχίσῃ ἡ ἐκμετάλλευσίς, τότε θ' ἀρχίσῃ νὰ συμμέτῃ ἐκεῖ πλῆθος ἀλόκληρα ταχοδιωκτῶν καὶ ληστῶν πού πρέπει νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι. Ἐγὼ ἔχω πλασθῇ γιὰ μιὰ τέτοια ζωὴ κ' εἶμαι βέβαιος

ὅτι δὲν θὰ μοῦ συμβῆ τίποτε δυσάρεστο ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐσὺ ὁμως;... Τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολὺ... Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό;

Ἡ Τερέζα δὲν ἀπάντησε. Κύτταξε μόνον μέσα στὰ μάτια τῆς Φράγκα καὶ τὴν ρώτησε:

— Ἄν ἀγαποῦσες κανέναν ἐσὺ, ὅπως ἀγαπῶ ἐγὼ τὸν Ἀνδρέα, θὰ δεχόσουν νὰ μείνης καὶ νὰ τὸν ἀφήσης νὰ φύγῃ;

Ἡ Φράγκα σήκωσε ψηλά τὸ περήφανο κεφάλι τῆς καὶ ἀπάντησε:

— Βέβαια, καὶ χωρὶς κανένα δισταγμό. Ἄφου θὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν εὐτυχία μας στὸ μέλλον θὰ ἤμουν ἔτοιμη νὰ ὑποστῶ κάθε δοκιμασία.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Φράγκα ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἐκφραστικὸ στὸ Ροβέρτο. Ἐπειτα ἀγκάλιασε τὴν Τερέζα πού ἔκλαιγε κι' ἐπανελάμβανε ὁλοένα:

— Ἄ! Φράγκα! Φράγκα! Πόσο κακὴ εἶσαι!

Σὲ λίγο, ὅταν μετριάστηκε κάπως ἡ ταραχὴ τῆς ρώτησε τὸν Ἀνδρέα:

— Καὶ πότε θὰ φύγῃς;

— Ἄμα γίνῃς ἐντελῶς καλά, δηλαδή πολὺ γρήγορα Ἡ βαρὼνη ὠρῖσε τίς ἀπολαυές μου σὲ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα ἀνεξαρτήτως τοῦ μεριδίου μου ἀπὸ τὰ κέρδη. Τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ ποσὸν αὐτὸ μοῦ τὸ προκατέβαλε κιόλας. Ἐπειδὴ δὲ θέλει ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου νὰ εἶνε εἰς θάρος τῆς, θὰ μπορέσω νὰ σοῦ ἀφήσω τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτὰ.

— Οὔτε τὸ λεπτό τῆς δὲν θέλω νὰ ἰδῶ! ἀπάντησε μ' ἀγανάκτησι ἡ Τερέζα. Δὲν θέλω οὔτε νὰ δῶ πειὰ αὐτὴ τὴν γυναίκα πού μὲ χωρίζει ἀπὸ σένα.

Ἡ Φράγκα δὲν τὴν συνερίστηκε. Καταλάβαινε πολὺ καλά τὴν ὀργὴ τῆς ἀδελφῆς τῆς, γιὰ τὴν ἴδια, στὴ θέσι τῆς, δὲν θὰ δυσανασχετοῦσε λιγώτερο.

Ὁ Ἀνδρέας ἐπενέβη τότε καὶ εἶπε στὴ σύζυγό του:

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ τὰ

χρήματα αὐτὰ δὲν εἶνε τῆς νουνᾶς σου, δὲν σοῦ τὰ δίνει ἡ νουνά σου. Εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας μου, εἶνε δικὰ μου χρήματα. Μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ πληρώσης τὰ χρέη μας καὶ θὰ μπορέσης νὰ ζήσης ὡς ὅτου σοῦ στείλω ἄλλα.

Ἐπειτα τὴν ἀγκάλιασε καὶ πρόσθεσε:

— Φεύγω ἤσυχος, γιὰ τὴν ἀφήνω ἀνάμεσα στὴ Φράγκα καὶ στὸ Ροβέρτο, πού σ' ἀγαποῦν καὶ θὰ φροντίζουν γιὰ σένα...

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὰς ὥρες, ὁ Ἀνδρέας ἐπῆγε στὴ βαρὼνη Γιάκομπσεν καὶ τῆς ἀνήγγειλε ὅτι κ' ἡ Τερέζα ἦταν σύμφωνη μαζύ του.

Ἡ βαρὼνη, πολὺ συγκινημένη ἀπὸ τὴν ἀπόφασί τῆς Τερέζας, ἀπόφασι γιὰ τὴν ὁποία καταλάβαινε μὲ πόσα δάκρυα καὶ πόση θλίψη τὴν εἶχε λάθει, ξάφνιασε τὸν Ἀνδρέα καὶ μ' ἕνα νέο δείγμα τῆς καλωσύνης τῆς.

— Σᾶς προκατέβαλα, τοῦ εἶπε, τίς μισὲς ἀπὸ τίς ἐτήσιες ἀπολαυές σας. Τὰ χρήματα ὁμως αὐτὰ μπορεῖτε νὰ τὰ διαθέσετε ἐδῶ ὅπως θέλετε... Θὰ ἔχετε στὰ χέρια σας ἄλλα πολὺ σπουδαῖα ποσὰ, τόσο γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου σας, ὅσο καὶ γιὰ τὰ μηχανήματα πού θ' ἀγοράσετε στὴν Ἀμερικὴ. Σᾶς ἐξουσιοδοτῶ λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσετε ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτὰ, ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη. Ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, θὰ μοῦ στείλετε λεπτομερῆ κατάστασι τῶν δαπανῶν σας...

Ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς βαρὼνης, ὁ Ἀνδρέας πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιτέκτονος, στὸν ὁποῖο ἐργαζόταν γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν παραίτησί του.

(Ἀκολουθεῖ)

— Χαίρε, νουνά μου! εἶπεν ἡ Φράγκα.

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος) εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνονται οἱ φίλοι ἀναγνώσται μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 26-135